

Στο τέλος της χρονιάς, στη μέση της σεζόν...

> Ένας θεατρικός απολογισμός της χρονιάς που πέρασε

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μέρα του χρόνου μου ζητήθηκε να γράψω κάτι αλλιώς, όχι μια συνηθισμένη κριτική για κάποια συγκεκριμένη παραγωγή, αλλά κάτι σαν ανασκόπηση της χρο-

νιας που μας πέρασε, από θεατρική άποψη, εννοείται. Απάντησα καταφατικά χωρίς να σκεφτώ τις δυσκολίες που αυτή τη στιγμή στέκουν μπροστά μου σαν βουνό. Σαν οροσειρά, επειδή είναι πολλές. Η πρώτη είναι αντικειμενική, αναφορά σ' αυτήν υπάρχει στον τίτλο του σημειώματός μου. Στο θέατρο ο χρόνος μετρίεται με θεατρικές περιόδους, να, αυτές τις μέρες διανύουμε την παύλα της θεατρικής περιόδου 2006-2007. Οι παραγωγές που χρο-

το πλην και το συν της στεγνής βαθμολόγησης, κάτι που δεν είναι μέσα στις προθέσεις και ούτε μέσα στα δικαιώματά μου.

Θα επιλέξω μια διαφορετική πορεία. Ας θυμηθούμε τις υποκριτικές δουλειές νέων ανθρώπων, όχι με τη λογική της σύγκρισης, αλλά με τη λογική της προοπτικής μελλοντικών συναντήσεων μαζί τους, έτσι που το ήδη τετελεσμένο (τι πιο τετελεσμένο από ένα ρόλο σε μια παράσταση που έχει ήδη κατεβεί!) να συνυπάρχει με μια προσδοκία. Η σειρά της αναφοράς είναι τυχαία, δεν περιέχει βέβαια αξιολογική σημασία, αλλά ούτε και συμπίπτει με τη χρονική γραμμή των παραγωγών.

Η Νιόβη Χαραλάμπους έπιασε το σωστό τόνο στο «Τέλος του κόσμου» του Τένεσι Ουίλιαμς. Έκανε δουλειά λεπτή και ακριβή, είχε μέσα της ευαισθησία και τη γοητεία του κειμένου. Πρόσθεσε στην εικόνα

της τη θλιμμένη χάρη της Ιφιγένειας. Είναι ηθοποιός που αφήνει εξίσου έντονο οπτικό και ακουστικό αποτύπωμα στη μνήμη του θεατή.

Η Κατερίνα Λούρα ξάφνιασε, εντυπωσίασε, προβλημάτισε, προκάλεσε μια ανήσυχη ανυπομονησία για τα παρακάτω, και δεν έχω δει ακόμα τον Πίντερ σε ενυδρείο. Ακόμα κι όταν αποτελεί μέρος του συνόλου, όπως στην «Πιο δυνατή» του Στίβερνπεργκ, δίνει τη δική της παράσταση, πρωταγωνιστεί. Αυτό είναι καλό ή κακό; Είναι ενδιαφέρον!

Χριστόδουλος Μαρτάς. Η δουλειά του στο «...Από έρωτα» τον τοποθετεί στη σύγχρονη λίστα νέων ταλαντούχων ανδρών του θεατρικού μας μικρόκοσμου. Έδειξε να διαθέτει μεγάλη κλίμακα έντασης. Κι αν κάποιος έχει σχόλιο για το βιαστικό της άποψης, επαναλαμβάνω ότι δεν πρόκειται για εύσημα, αλλά για προσδοκίες.

Η παρτενέρ του Μαρτά Ελίζα Πατσαλίδου είχε δηλώσει για την παρουσία της εδώ από την παλαιότερη «Ολεάννα». Έχει καθαρή υποκριτική φωνή, ελαφρό σκηνικό πάτημα και ένα μείγμα σοβαρότητας και ειλικρίνειας.

Ο Χάρης Κκολός παρουσίασε διαφορετική όψη της ρευστής ακόμα υποκριτικής του προσωπικότητας στον «Κύριο Γκριν». Μαλάκωσε τις σκληρές γραμμές, βάθυ-νε το παίξιμό του, έδειξε την ικανότητά του να παίζει ντουέτο.

Η Χριστίνα Αρτεμίου είναι ρολίστα, διαθέτει ισότιμη ικανότητα σε κωμικούς και δραματικούς ρόλους. Στη «Γυναίκα-διά-

βολο» έδειξε δύναμη και πάθος παράλληλα με τη δυνατότητα της στιλιστικής προσαρμογής σε έργα εποχής.

Η Κατερίνα Καζαντζή ξεχώρισε στην «Αγγέλα» με το χάρισμά της να πατά σωστά στις υποκριτικές νότες ακόμα κι όταν στο γύρω της σύνολο ακούγονται παραφωνίες. Κερδίζει με την αμεσότητα και φωτίζεται από την εσωτερικότητά της.

Φώτης Γεωργιάδης. Σπουδαίο κωμικό χάρισμα, το οποίο μπορεί να το παρουσιάσει στη χονδρότερη ή λεπτότερη του εκδοχή, αναλόγως με το ρόλο και τη δική του διάθεση. Είναι ικανός για ξαφνικές υφολογικές μεταμφιέσεις. Θα ήταν ωραία να τον βλέπαμε σε ρόλους διαφορετικούς απ' ό,τι του δόθηκαν μέχρι τώρα.

Τα πιο πάνω δεν είναι μονοναμάδες. Είναι επισήμανση υποσχέσεων που δόθηκαν σε μας τους θεατές. Είναι αποκωδικοποίηση νύξεων. Είναι αρχή σχέσης. Στην Κύπρο οι σχέσεις κοινού-ηθοποιών συχνά μοιάζουν με σταθερούς δεσμούς, τόσα χρόνια μαζί, τόσο συχνές συναντήσεις. Η επιλογή των νέων ονομάτων καθόλου δεν σημαίνει ότι οι παλαιότεροι επισκιάστηκαν ή δεν έκαναν καλές δουλειές. Παρ' όλο που η χρονιά ήταν από τις φτωχότε-

ρες, υπήρξαν ρόλοι καλοί. Επικεντρώθηκα στους νέους, επειδή διάβασα μόνο την πρώτη σελίδα στο βιβλίο που γράφουν και επειδή εκείνοι είναι λιγότερο προβλέψιμοι. Δεν είναι κατάλογος, είναι επιλογή προσωπικών εντυπώσεων. Κι αν από το σημείωμα απουσιάζουν ονόματα όπως, π.χ., του Ορέστη Σοφοκλέους, είναι επειδή τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο οι ευκαιρίες που του δόθηκαν, δεν αποτέλεσαν πρόκληση που θα απελευθέρωνε καινούργιες δυνάμεις και θα πρόσθετε στην εικόνα που ήδη είχε σχηματιστεί.

Πριν λίγο καιρό τις υποσχέσεις έδιναν ο Σωτήρης Μεστάνας, η Μαριάννα Καυκαρίδου, ο Μάριος Δημητρίου, ηθοποιοί «της δεύτερης νιότης» που σήμερα μετρούν ρόλους σημαντικούς και το βήμα τους έχει ώριμη σταθερότητα. Υπάρχουν άλλοι που τον τελευταίο καιρό κέρδισαν δικές τους μάχες όπως ο Θεόδωρος Μικαηλίδης στο ρόλο του Ιρλανδού «Υπόλοχαγού», η Μάρα Κωνσταντίνου στις «Εκκλησιάζουσες», η Μικέλα Κουτουμάνου και η Μαρία Καρασούλα στο «Πέρα από το καλό και το κακό».

Εδώ θα είμαστε, εμείς να βλέπουμε, αυτοί να παίζουν. Καλή χρονιά!

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΣΗ

«Στην Μπούκα»

ΣΤΗΝ Καστελιώτισσα στήθηκε μια εξαιρετική έκθεση. Έκθεση σκηνογραφίας και ενδυματολογίας από τις παραστάσεις πέντε θεάτρων. Ο ΘΟΚ, το Σατιρικό, το Ένα, η ΕΘΑΛ, το Σκάλα δημοκρατικά και ισότιμα λαμβάνουν μέρος στην παρουσίαση της εικαστικής πλευράς των παραγωγών τους. Η Εθνική Κύπρου στο συγκεκριμένο τομέα είναι πολύ δυνατή. Μακέτες και αφίσες, κοστούμια και μάσκες, φωτογραφίες και αντικείμενα έσμιγαν εποχές, παραστάσεις, είδη θεάτρου, εικαστικές αντιλήψεις σ' ένα πυκνό, δυνατό μείγμα. Τα επίπεδα θεατρικότητας ήταν σχεδόν επικίνδυνα υψηλά στην αίθουσα. Οι δύο επιμελητές της έκθεσης, ο Χάρης Καυκαρίδης και η Μελίτα Κούτα, φάνηκαν εξίσου ταλαντούχοι στη δημιουργία αυτού του πολυσύνθετου έργου όπως και στις προσωπικές τους δουλειές. Έδειξαν τόλη και εφευρετικότητα, γούστο και αντικειμενικότητα στις επιλογές.

Μέσα από τα εκθέματα περιπλανιόταν ακόμα μια σπουδαία δημιουργός. Η Σουζάννα Ιωάννου, για χρόνια η ράφτρια του ΘΟΚ. Πάρα πολλά από τα καταπληκτικά κοστούμια βγήκαν από τα χέρια της. Σωστό θα ήταν και το δικό της όνομα, και τα ονόματα των μεγάλων τεχνικών-τεχνικών του θεάτρου να υπάρχουν κάπου «Στην Μπούκα».

N.M.